

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
6 У 7582/15
Дана 26.10.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа Љиљане Јевтић и Јелене Тишма Јовановић, чланова већа са судским саветником Весном Оташевић као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиље А.А. из Б., ..., против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак, чије је предмете преузело Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Београд, Сремска 3-5, ради поништаја решења број: 300-433-11-01716/2014-11000 од 31.03.2015. године, у правној ствари престанка пореске обавезе због застарелости, у нејавној седници већа одржаној дана 26.10.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиље изјављена против решења Министарства финансије Републике Србије Пореске управе, Филијале Земун број 433Z-25/12-1 од 17.07.2014. године, којим је одбијен захтев тужиље број: 433Z-25/12 од 10.04.2012. године, за престанак пореске обавезе због застарелости права Пореске управе на наплату пореза на рачуну-Једнократни порез по основу изградње репрезентативног стамбеног, односно пословног објекта, чија је укупна површина већа од прописане и дозвољене (719414). Истим решењем утврђено је да жалба изјављена против овог решења не одлаже извршење решења.

Тужбом поднетом Управном суду дана 16.05.2015.године, тужиља оспорава законитост решења туженог органа наводећи да је учињена битна повреда правила поступка, пре свега члана 9. Закона о општем управном поступку, јер тужиљи као странци у поступку није пружена могућност да у поступку учествује и да се изјасни у вези са спорним околностима. Наиме, тужиља је својим поднеском од 29.09.2014. године обавестила доносиоца решења да због обуставе рада адвоката није у могућности да приступи на расправу заказану 30.09.2014. године и за наведено је дала образложење, а након тога нико од странака није добио било какав позив или обавештење о могућности да се изјасни на спорне околности, па због тога сматра да је

оспорено решење незаконито. Није тачно да је тужила изјавила приговор застарелости утврђивања пореске обавезе, већ је основано указала на застарелост права на наплату пореза и споредних пореских давања у складу са чланом 114. и 144. ж Закона о пореском поступку и пореској администрацији, као и на одредбу члана 3. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, у вези са применом наведеног Закона у односу на законе којима је питање које се уређује тим законом уређено на другачији начин. Сматра да је требало применити члан 114.ж Закона о пореском поступку и пореској администрацији, којим је прописана апсолутна застарелост наплате пореске обавезе по протеку рока од 10 година, о чему је првостепени орган морао водити рачуна, јер је тужилци обавеза утврђена 08.04.2002. године, пре више од скоро 13 година. Указује и на погрешно позивање на одредбу члана 31. Закона о једнократном порезу на екстра доходак и екстра имовину стечену искоришћавањем посебних погодности, јер се одредбе о застарелости из пореских закона не примењују у поступку утврђивања и наплате једнократног пореза. Наводи одлуку Савезног уставног суда, којом је између осталог утврђено да одредбе члана 31. поменутог закона, у делу који се односи на непримену рокова застарелости, нису у сагласности са Уставом и са Законом о облигационим односима, јер је општи рок застарелости 10 година, а обавеза тужилце је застарела 09.04.2011. године. Са ових разлога тужила предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима садржаним у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС” бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Наиме, правилно је, по оцени Управног суда, поступио тужени орган када је у поступку спроведеном без повреде правила поступка, на основу одредбе члана 151. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, по разматрању жалбе исту одбио као неосновану, дајући за своју одлуку довољне и на закону засноване разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Из образложења оспореног решења и списка ове правне ствари, произлази да је првостепеним решењем орган у поступку решавања захтева тужилце за престанак пореске обавезе због застарелости права Пореске управе на наплату пореза на рачуну -Једнократни порез по основу изградње репрезентативног стамбеног, односно пословног објекта, чија је укупна површина већа од прописане, на основу података којима је располагао, а од значаја су за утврђивање пореске обавезе, одбио наведени захтев тужилце, с обзиром на то да се у време настанка наведене пореске обавезе, 08.04.2002. године, примењивао Закон о једнократном порезу на екстра доходак и екстра имовину стечену искоришћавањем посебних погодности ("Службени гласник РС" бр. 36/01, 37/01-исправка“Службени лист СРЈ број 17/02-одлука УС , ("Службени гласник РС" бр. 18/02 УС, број 72/11-одлука УС), који је у примени од 23.06.2001. године, којим је било прописано у члану 31., да се одредбе о застарелости из пореских закона не примењују у поступку утврђивања и наплате једнократног пореза,

због чега је првостепени орган закључио да је неоснован захтев тужиле да се у овој правној ствари примене одредбе о застарелости из Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС" бр. 80/02). Тужени орган је у поступку по жалби оценио да је првостепени орган у ожалбеном решењу правилно навео прописе на основу којих је утврдио неоснованост захтева тужиле у конкретном случају, и применио одредбе члана 31. Закона о једнократном порезу на екстра доходак и екстра имовину стечену искоришћавањем посебних погодности. Како се пореска обавеза у пореским поступцима покренутим пре 1. јануара 2003. године утврђује на основу прописа који су били на снази у време њеног настанка и како су у погледу застарелости важиле одредбе о застарелости које су се налазиле у пореским прописима који су у то време били на снази, тужени је налазећи да је правилно спроведен поступак у којем је тужиле издата опомена број 433-1104/09 од 30.03.2009. године на укупан износ дуга наведен у образложењу оспореног решења, на коју је изјавила приговор 13.04.2009. године, одлучио као у диспозитиву.

Суд је ценио наводе тужбе којима се указује да је управни орган у овој правној ствари на утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право, пре свега Закон о једнократном порезу на екстра доходак и екстра имовину стечену искоришћавањем посебних погодности, међутим како је у време настанка пореске обавезе био у примени наведени Закон, а не Закон о пореском поступку и пореској администрацији, који је почео да се примењује 01.01.2003. године, то је по становишту суда, имајући у виду да је порески поступак настао пре 01.01.2003. године, правилно тужиле утврђена пореска обавеза на основу прописа који су били на снази у време њеног настанка, због чега се на пореску обавезу примењују одредбе о застарелости које су биле на снази у време настанка пореске обавезе.

Суд је ценио и наводе тужбе којима се указује на неуставност члана 31. Закона о једнократном порезу на екстра доходак и екстра имовину стечену искоришћавањем посебних погодности, у делу који се односи на непримењивање рокова застарелости, но суд налази да из измене овог закона број 17/02, произлази да наведена одредба није уставна само у делу који се односи на непримењивање Закона о облигационим односима, због чега је у складу са чланом 130. Устава СРЈ, дакле само у том делу, одредба престала да важи.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиле, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 26.10.2017. године 6 У 7582/15

Записничар
Весна Оташевић, с.р.

Председник већа-судија
Живана Ђукановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић